

at enhver som helst Ændring i den nuværende Institution skulde være et Skridt henimod det, man frygtede for.

Flere ærede Medlemmer har talt om Vanskeligheden ved at finde en Forligsmand og har dertil knyttet stor Anerkendelse af den nuværende Forligsmands Person og Virksomhed. Det er jo ingenlunde umuligt, at han ikke vedvarende vil kunne forene sin nye Stilling med Forligsmandens. Saa vidt jeg har forstaaet, har han foreløbig kun lovet at blive den nuværende Periode ud. Skulde Forligsmanden, som med saa stort Held har røgtet sin Gerning, og som i Dag har høstet Anerkendelse her i Salen, trække sig tilbage, vil utvivlsomt den Vanskelighed, som er nævnt af forskellige, vise sig, Vanskeligheden ved at finde en Person, som er i Besiddelse af de Egenskaber, der er nødvendige, for at Virksomheden skal kunne være frugtbringende; thi denne Vanskelighed forøges jo utvivlsomt, naar man stiller saa store Krav til denne Mand, som man gør, og dog ængstes ved at forøge det Personel, som Forligsinstitutionen virker med. Jeg havde paa et vist Tidspunkt tænkt mig, at man i Stedet for een Stedfortræder for Forligsmanden vilde give ham to. Under store og mangeartede Konflikter kunde det maaske være af Betydning at have to Mænd ved sin Side. Men der viste sig ikke at være Sympati for Tanken hverken hos Arbejderne eller hos Arbejdsgiverne. Det er et af de Vidnesbyrd, jeg før nævned, om, hvor ængstelig man var for at ændre den bestaaende Lovgivning. Men det er altsaa en af de Ting, som øger Vanskelighederne, hvis man skal finde en Afløser for Forligsmanden.

Den nuværende Forligsmand stillede jo som Betingelse for at overtage denne Gerning, at den blev ulønnet. Det er en meget sjælden Betingelse af en Mand, der skal overtage en Virksomhed. Men Forligsmanden har sagt, at han aldrig har fortrudt, at han stillede den Betingelse, fordi han just derigennem, at han kom som en Mand, der ikke havde nogen som helst økonomisk Fordel af denne Virksomhed, ikke var en lønnet Embedsmand, til hvem Organisationerne kunde stille saa at sige ubegrænsede Krav — fordi han derigennem mødte en vis Hensynsfuldhed fra begge Sider, idet de mente: Denne Mand, der kun giver sin Tid og sin Erfaring og intet oppebærer til Vederlag derfor, er vi nødsagede til at tage saa meget Hensyn til som muligt. Denne Tanke, som Forligsmanden hævdede som Grundlaget for sin

Stilling til Spørgsmaalet, den Gang Forligsmandspladsen blev ham tilbuddt, og som altsaa efter hans Opfattelse har været saa overmaade rigtig, kan jo imidlertid ogsaa medføre Vanskeligheder, hvis en Afløser skal findes, thi det er jo meget at kræve af en Mand, der skal udføre et stort Arbejde for at kunne varetage den Stilling, man ønsker som Baggrund for Forligsmandsinstitutionen, at han tillige uden Vederlag skal paatage sig saa betydeligt et Arbejde. Det kan godt være, at der kommer et Tidspunkt, hvor Tanken umuligt kan realiseres, og hvor man maa lønne Forligsmanden, saaledes som han vistnok er lønnet i Sverige. Jeg vil dog meget gerne sige til det ærede Medlem for Saks-købingkredsen (Rørdam), som flygtigt berørte Tanken om, at de stridende Parter skulde afholde Udgifterne ved Institutionen, at det, at de skulde udrede Udgifter ved Lokalets Tilvejebringelse, ser jeg intet principielt til Hinder for — noget andet er, om det er nødvendigt at gaa den Vej —; Tanken om, hvis selve Forligsmanden og han Personel skulde oppebære Vederlag, at de da blev lønnet af de stridende Parter, tror jeg derimod ikke er heldig. Jeg tror, at det i saa Fald maa være en udenforstaaende, som yder de paagældende Løn; ellers vil Forligsmandens Forhold til de stridende Parter vistnok blive vanskeligere, jo heftigere Striden bliver.

Dette er, hvad Diskussionen har givet mig Anledning til at bemærke. At Forslaget anbefales til hurtig Fremme, kan jeg selvfølgelig kun sætte Pris paa, og jeg takker for alle Udtalelser i saa Henseende.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 8de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Jensen-Sønderup: Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg dog gerne sige, at det Forslag, som jeg tillod mig at nævne havde været fremme under Forhandlingerne i Anledning af Sporvejsstrejken: eventuelt at overveje, hvorvidt man skulde indføre tvungen Voldgift, for saa vidt angaar Stridigheder i koncessionerede Virksomheder, vel havde Form af en Henstilling, men det var dog tiltraadt af begge Parter, og det var kun Tidspunktet for Udvalgets Nedsættelse, man fra den ene af Parternes Side ønskede skudt ud; det var sikkert Grunden til, at der ikke allerede da blev nedsat et saadant Udvalg.